

**ת"פ 31268/11/18 - מדינת ישראל, המאשימה נגד ג.א. -
בהעדר, הנאשם**

בית משפט השלום בקריית גת

27 ינואר 2020

ת"פ 31268-11-18 מדינת ישראל נ' א'

בפני כב' השופטת נגה שמואל-מאיר, סגנית הנשיא

מדינת ישראל - המאשימה

ע"י ב"כ עוה"ד חן נוב - נוכחת

נגד

ג.א. - בהעדר - הנאשם

ע"י ב"כ עוה"ד אנסטסיה סליאקוב (ממשרדו של עוה"ד יניב שגב) - נוכחת

גזר דין

**ביום 02.07.2019, לאחר שטענו הצדדים לעונש,
נשלח הנאשם על ידי בית המשפט, לממונה על עבודות
השירות על מנת שתתקבל חוות דעת בעניינו, וזאת על
מנת שמלוא התמונה תפרש בפני בית המשפט עובר
למתן גזר הדין. יחד עם זאת, עד למועד הדיון היום,
טרם התקבלה חוות דעת סופית מטעם הממונה (שכן
הנאשם לא התייצב בפני הממונה במספר מועדים). בד
בבד, בית המשפט התפנה למלאכת גזירת הדין, ולאחר
ששקלתי בכובד ראש את מכלול השיקולים, מצאתי כי
ממילא אין מקום להשית על הנאשם עונש שירוצה**

בעבודות שירות, כך שאין עוד טעם להמתין לקבלת חוות דעת מטעם הממונה על עבודות השירות. זאת ועוד, כעולה מדברי הסנגורית, הנאשם לא התייצב בפני הממונה ובפני בית המשפט היום, שכן דרכו נלקח הימנו על ידי רשויות החוק במרוקו עד לסיום העדתו במשפט של אביו ואמו החורגת העצורים שם. בנסיבות אלו, עתרה ההגנה כי בית המשפט ימסור את גזר דינו של הנאשם חרף אי התייצבותו לדיון וזאת בשעה שהנאשם נתן לכך את הסכמתו. בנסיבות אלה, בהסכמת הנאשם ובאת כוחו, ובהתאם לסעיפים 128(2) ו- 129 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב - 1982 (ראו לעניין זה גם, ע"פ (ת"א) 72012/05 מדינת ישראל נגד סאמר בן עאדל מואסי (14.09.2006), וכן י' קדמי, על סדר הדין בפלילים, חלק שני, עמ' 1049 (2009)) - בית המשפט ימסור כעת את גזר הדין.

א. רקע עובדתי

1. כפי הנטען בחלק הכללי לעובדות כתב האישום המתוקן, בכל המועדים הרלוונטיים הנאשם והמתלוננת היו בני זוג נשואים אשר מצויים בהליך גירושין והתגוררו בנפרד; לבני הזוג 4 ילדים משותפים; המתלוננת התגוררה עם ארבעת ילידה בביתם המשותף של בני הזוג באאאאאא.

2. וכך, וכפי הנטען בעובדות כתב האישום המתוקן, ביום 12.11.2018, לאחר שנתגלע ויכוח בין המתלוננת לנאשם על רקע הסכם הגירושים ביניהם, החל הנאשם להתקשר מספר רב של פעמים למתלוננת, ואילו האחרונה לא השיבה לשיחותיו.
3. בהמשך למתואר לעיל, באותו המועד, בסמוך לשעה 11:45, החל הנאשם לשלוח הודעות טקסט למתלוננת באמצעות אפליקציית המסרים "ווטס-אפ", ואיים עליה בכך שכתב לה את הדברים הבאים: " היום זה הסוף שלך, נגמר לך הסרט, בא תראי, בואי תראי מה זה יום חופש יום שחור אני יעשה לך... בואי תראי איך אי מחייג גם לאבא שלך הבן זונה הזה, ואני יראה לך מה זה להתחיל עם שטן, בואי גם את הטלפון הזה אני ישבור לך, אני מבטיח לך, היום את מתה, ואני מחליף לך את המנעול בדלת... נגמר לך הסרט" (כך נרשם במקור).
4. מיד ובסמוך לכך בשעה 11:58, השיבה המתלוננת לנאשם באמצעות ה"ווטס-אפ" כדלקמן: "בוא תראה איך אני מזמינה לך משטרה על האימונים האלה, נשבעת ביקר לי".
5. בהמשך לכך, השיב הנאשם למתלוננת באמצעות ה"ווטס-אפ" כדלקמן: "יאללה, קדימההה, זריזזז... אני שם זין עליך ועל המשטרה". בתגובה לכך השיבה המתלוננת לנאשם: "אל תפנה אלי בכלל" (כך נרשם במקור).
6. מיד ובסמוך לכך בשעה 12:01, השיב הנאשם למתלוננת באמצעות הודעה קולית ל"ווטס-אפ" ואיים עליה באומרו לה: "אני לא אפנה אליך היום בתאל, היום אני בא אני שובר לך את הפנים ואת הרגלים ואת הידיים ואין לך בית, אין אני נועל את הבית לכי לאימא שלך עכשיו אני הולך אני נועל את כל הבית ואין לך בית אין בית".
7. בהמשך לכך, בסמוך לשעה 12:10, השיבה המתלוננת לנאשם באמצעות הודעה כתובה ב"ווטס-אפ" כדלקמן: "הזהרתי אותך.. ". בתגובה לכך איים הנאשם על המתלוננת בכך שהקליט לה הודעה קולית ב"ווטס-אפ" כדלקמן: "אמרתי לך אני שם עליך ועליהם זין, בואי תראי איך אני נעצר היום ואת רק עושה לי טובה ואת לא מבינה את זה".
8. עוד נטען, כי בהמשך למתואר לעיל, בשעה 12:27, התקשר הנאשם בשיחת וידיאו למתלוננת דרך ה"ווטס-אפ", ומשזו לא השיבה לו איים עליה הנאשם בכך שהקליט לה הודעה קולית ב"ווטס-אפ" באומרו לה: "את רואה את הארון? אין לך בגדים בארון, אין לך, הכול ברצפה אין לך יום חופש, אין בעיה אני אראה לך, אין בית, יש לך דקה לבוא לפה, לא באה? כל הבית שבור, אין בית אין לך איפה לגור, ביי".
9. מיד ובסמוך לכך בשעה 12:31, התקשר שוב הנאשם למתלוננת דרך שיחה קולית ב"ווטס-אפ", ומשזו לא השיבה לו, איים עליה הנאשם בכך שכתב לה דרך אפליקציית ה"ווטס-אפ" את הדברים הבאים: "מה קרהההה, בואיי גיבורה גדולה, משטרה רצית, בואיי, תזמיני משטרה שכן אדם שובר את הבית של עצמו, הבנתת, אני יראה לך מזה חושבת תשחקי לאמא שלי בראש יא שטון, ישרוף אותך אלוהים, אף אחדד לא יעזור לךךך, אין לי מה להפסיד אני ילמד אותך" (כך נרשם במקור).
10. בהמשך למתואר לעיל, בשעה 12:38, התקשר הנאשם שוב למתלוננת דרך שיחה קולית ב"ווטס-אפ" ומשזו לא השיבה לו, שלח הנאשם למתלוננת סרטון ובו מצולמת הדירה בה היא מתגוררת כשהבגדים והנעלים זרוקים ברחבי הדירה, תוך שהוא מאיים עליה באומרו לה: "את הבית בואי תראי זה רק מתחיל, את רואה את ההתחלה? זו רק ההתחלה, כל מה שיש לך אני אעיף לך ואשבור לך הכול, אין הכול מתחיל מהארונות הבגדים הנעלים הכול, את רואה עכשיו לכי תתלוני עלי לאיזה משטרה שאת רוצה שאת שברתי לעצמי את הבית זאת זכותי המלאה ואין לך זכות להתקרב לפה" (כך נרשם במקור).
11. הנאשם הודה במיוחס לו לעיל, ועל יסוד הודאתו זו הורשע בעבירה של **איומים**, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "**חוק העונשין**").
12. הצדדים לא הגיעו להסכמות עונשיות, אך הוסכם כי הנאשם יופנה לשירות המבחן תוך שהוצהר כי כל צד יטען לעונש כראות עיניו.
13. בעניינו של הנאשם התקבל **תסקיר**, שבסופו המליץ שירות המבחן להשית עליו ענישה בדמות מאסר מותנה, ופיצוי כספי למתלוננת. מטעמים של צנעת הפרט, לא אעלה עלי גזר הדין את כל המפורט בתסקיר האמור, מלבד אותם נתונים הרלוונטיים לשאלת העונש, שאליהם אתייחס בהמשך.

ב. טיעוני הצדדים (עיקרי הדברים)

14. בא כוח המאשימה תיאר את מעשיו של הנאשם; עמד על חומרת הנסיבות שנלוו אליהם, ובכלל זה על רצף האיומים הקשים והקונקרטיים שהשמיע כלפי המתלוננת, בת זוגו של הנאשם. בהמשך, נטען כי במקרה הנדון צריך לנוע מתחם העונש ההולם בין מאסר קצר (שניתן לרצותו בעבודות שירות), לבין - 15 חודשים מאסר בפועל. לבסוף, ובשים לב, בין היתר, לאמור בתסקיר שירות המבחן, ובהעדר שיקולי שיקום, עתר בא כוח המאשימה להשית על הנאשם ענישה ברף הנמוך של המתחם בדמות מאסר קצר שירוצה בעבודות שירות.
15. מנגד, ההגנה עמדה על נסיבות חייו של הנאשם, ועל כך שמדובר באירוע נקודתי על רקע גירושיו מהמתלוננת וכי אותן נסיבות תרמו לביצוע העבירה. לגופם של דברים, בא כוח הנאשם עתר לקבוע מתחם עונש הולם הנע בין מאסר מותנה לבין מאסר קצר שיכול וירוצה בעבודות שירות. ובשים לב, בין היתר, לאותן נסיבות חיים, ביקש הסנגור לאמץ את המלצת שירות המבחן לעניין העונש. כמו כן, ההגנה הגישה כראיות לעונש מטעמה פרוטוקול מבית המשפט העליון ממנו עולה כי על הנאשם לשלם מיליון ₪ בגין ערבות שחתם על אביו (נ/1); תצהיר שנחתם על ידי המתלוננת בשלב המעצר בתיק זה ממנו עולה כי הלה אינה חוששת מפני הנאשם ומבקשת כי יותר לו לצאת לעבודה (נ/2).
16. הנאשם אשר קיבל את "זכות המילה האחרונה", הצטער על מעשיו, הביע עליהם חרטה, ומסר כי המדובר "במעידה חד פעמית" וכי מעשיו לא ישנו. כמו כן, הלה הדגיש בפני בית המשפט את נסיבות חייו המורכבות, ואת רצונו העז להעלות את חייו על מסלול נורמטיבי ובכלל זה לעבוד על מנת לכסות את החובות שנצטברו לו במהלך מעצרו; ולדאוג לכיסוי החוב שנוצר לו כתוצאה מהערבות שחתם על אביו.

דין והכרעה

17. בשים לב לעובדה שהנאשם מואשם בעבירה אחת בלבד ובאין מחלוקת על כך שכלל מעשיו מהווים "אירוע" אחד, אקבע בשלב הראשון את מתחם העונש ההולם, ולאחר מכן אגזור את עונשו של הנאשם בגדריו (אודות המתווה לגזירת העונש אשר נקבע בתיקון 113 לחוק העונשין ופורש לאחר מכן בפסיקתו של בית המשפט העליון, ראו למשל: ע"פ 8641/12 מוחמד סעד נ' מדינת ישראל, (05.08.2013)).

ג. קביעת מתחם העונש ההולם

18. כאמור בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, קביעת מתחם העונש ההולם תיעשה בהתאם לעקרונ ההלימה (הוא העיקרון המנחה בענישה), תוך התחשבות בנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, בערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצועה, במידת הפגיעה בהם ובמדיניות הענישה הנוהגת.
19. בעצם ביצוע עבירת האיומים, פגע הנאשם בערכים שנועדו להגן על שלווה נפשו של הפרט ועל חופש הפעולה שלו, זאת כאשר מעשה האיום נועד להניע אדם לבצע פעולה כלשהי בניגוד להסכמתו החופשית, או להניאו מביצוע פעולה אותה ביקש לבצע (ר' והשוו דבריו של כב' השופט א' גולדברג בע"פ 103/88 משה ליכטמן נ' מדינת ישראל, פ"ד מג(3) 373, 379 (1989); וכב' השופטת ד' בייניש (כתוארה אז) ברע"פ 2038/04 שמואל לם נ' מדינת ישראל, פ"ד ס(4) 96, 105 (2006)).
20. בשים לב לנסיבות שנלוו לביצוע העבירה, כפי שיפורט להלן, ובייחוד לנוכח צבר האיומים ואופיים הקשה של הדברים שהשמיע הנאשם כלפי המתלוננת, והעובדה כי אלה הופנו כלפי לא אחרת מאשר בת זוגו, סבורתני כי הפגיעה בערכים המוגנים הינה ממשית.
21. בכל הנוגע לנסיבות הקשורות לביצוע עבירת האיומים אשר מיוחסת לנאשם, יש ליתן את הדעת למיהותו של המאיום ולטיבו ואופיו של הקשר בינו לבין המאיים. קרי, על בית המשפט לבחון אם האיומים הופנו, למשל, כלפי

- בעל תפקיד הנמנה עם רשות אכיפת החוק, כגון שוטר, סוהר, פקח, וכדומה; כלפי בן זוג או קרוב משפחה אחר; כלפי בעל תפקיד טיפולי שבא במגע עם המאיים, כגון עובד סוציאלי או קצין מבחן; כלפי מכר או אדם שאינו מוכר כלל למאיים; וכיוצא באלה. במקרה הנדון, הנאשם כאמור, הפנה את האיום כלפי **בת זוגו** ולדידי, העובדה שעבירה זו בוצעה בתוך התא הזוגי (הגם אם הוא פורק זה מכבר) צריכה להיזקק לחובתו.
22. בהקשר זה אף נתתי דעתי לאופיים החמור של הדברים שהשמיע הנאשם כלפי המתלוננת ולכך שאין מדובר באיומים ערטילאיים גרידא - אלא ברצף של איומים חוזרים ונשנים לפגיעה קונקרטיית בחיי המתלוננת. חומרת איומיו של הנאשם מקבלים משנה תוקף עת אלה מטבע הדברים נטעו בקרבה של המתלוננת פחד ממשי לפגיעה בחייה ומצוקה נפשית ממשית.
23. עוד ייאמר, כי על אף שנדמה שלמעשיו של הנאשם לא קדם תכנון מוקדם, הרי שעדיין, אין ליתן לנסיבה זו משקל מופרז, שכן כמעט לעולם מבוצעות עבירות האלימות כנגד בני זוג בעידנא דריתחא ומבלי שהעברין תכנן את הדברים מראש - מה שעדיין אינו מפחית מחומרתן.
24. כמו כן, בית המשפט מביא בחשבון כי כתוצאה ממעשיו של הנאשם **לא נגרם נזק ממשי** כלשהו. דא עקא, אין לייחס לנסיבה זו משקל רב, שכן זו דרכן של עבירות האיומים, כאשר אלו בדרך כלל אינן מסבות לנזק שנראה לעין, כך שחומרתן טמונה בעצם ביצוען דווקא ולא בהכרח בתוצאותיהן.
25. אשר למדיניות הענישה הנוהגת, סקירת הפסיקה מלמדת כי **בדרך כלל**, מקום בו מדובר בנאשמים אשר הורשעו בעבירת איומים אחת, נקבעו בעניינם מתחמי ענישה שהרף התחתון שלהם הוא מאסר מותנה. אשר לעונשים שהושתו בכל מקרה ומקרה, הרי שאלו הושפעו מהנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה וממאפייניהם האישיים של הנאשמים, כגון קיומו של עבר פלילי, הבעת חרטה והכאה על חטא, קיומו או היעדרו של הליך טיפולי-שיקומי, וכיוצא באלה.
- לפסקי דין המייצגים את מדיניות הענישה שלעיל, ובעיקר ככל שהדברים נוגעים לרף התחתון של מתחם העונש ההולם, ר' למשל: רע"פ 3364/14 **באסם מנצור נ' מדינת ישראל**, (09.06.2014); עפ"ג (מרכז) (16-06-63725 **סמיון שלומוב נ' מדינת ישראל**, (06.11.2016); ת"פ (שלום באר שבע) 47276-11-15 **מדינת ישראל נ' ציון ווקנין**, (07.06.2016); ת"פ (שלום ראשון לציון) 23876-04-15 **מדינת ישראל נ' גבריאל יוספוב**, (14.07.2016); ת"פ (שלום באר שבע) 46495-04-16 **מדינת ישראל נ' יוסף ביטון**, (04.07.2016); ת"פ (שלום ירושלים) 11834-11-14 **מדינת ישראל נ' מיקו מרלי**, (03.07.2016); ת"פ (שלום קריות) 15835-03-16 **מדינת ישראל נ' ג'מאל שרקאוי**, (22.06.2016); ות"פ (שלום רמלה) 23607-05-15 **מדינת ישראל נ' פלוני**, (10.05.2016).

כאן ייאמר, כי עיינתי גם בפסיקה שאליה הפנו הצדדים, אולם כמובן שהדבר נעשה תוך ביצוע האבחנות המתבקשות בין המקרים (כך למשל, סבורתני כי נסיבותיו של הנאשם בעפ"ג (מחוזי מרכז) 28500-08-14 **אשתה אשר טלה נ' מדינת ישראל** (09.12.2014), אליו הפנתה המאשימה, שונות בתכלית השוני מאלו של הנאשם שלפניי. שכן, שם דובר בנאשם בעל עבר פלילי בעבירות אלימות, ואת העבירה המיוחסת לו ביצע הלה בעודו מצוי בהליך פלילי מקביל בגין עבירת אלימות שבוצעה על ידו כלפי אותה מתלוננת. לעומת זאת, הנאשם שלפניי נעדר כל עבר פלילי ומקיים אורח חיים יציב ונורמטיבי. כך גם נסיבותיו של הנאשם בת"פ (שלום באר שבע) 3141-04-11 **מדינת ישראל נ' פלוני** (25.11.2014), אליו הפנתה ההגנה, שונות מעניינינו בהיותו של הנאשם שם משולב בהליך טיפולי משמעותי ואינטנסיבי בקהילה סגורה).

מה גם שממילא ברי, כי השיקול שעניינו "**מדיניות הענישה**" הוא אך שיקול אחד ממכלול השיקולים שעל בית המשפט לשקול עובר לקביעת מתחם העונש ההולם (ע"פ 1903/13 **חמודה עיאשה נ' מדינת ישראל**, (25.06.2013)). כידוע, הענישה היא אינדיווידואלית ו"**אין עסקינן בשיטת ניקוד, או באריתמטיקה. ענישה היא מלאכת מחשבת** - **ולא מלאכת מחשב**" (ע"פ 5768/10 **פלוני נ' מדינת ישראל**, (08.06.2015)), ולעולם אין לגזור עונשו של

נאשם על סמך הכותרות של העבירות גרידא וכל מקרה צריך להיבחן לגופו ובנסיבותיו (ר' והשוו ע"פ 433/89 ג'ורג' אטיאס נ' מדינת ישראל, פ"ד מג(4) 170, (1989); ורע"פ 3173/09 פראגין נ' מדינת ישראל, (05.05.2009)). כך למשל, ברי כי אין די איום מילולי ושאינו קונקרטי כדין מסכת איומים קונקרטיים לפגיעה בחייו של הקורבן; ולא יהיה דומה עונשו של נאשם נעדר עבר פלילי שמקבל אחריות מלאה על מעשיו, לעונשו של נאשם בעל עבר פלילי מכביד ושנעדר כל אופק שיקומי.

26. כללם של דברים, לאחר שנתתי דעתי למכלול השיקולים המעוגנים בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, הריני קובעת כי מתחם העונש ההולם ינוע במקרה הנדון בין מאסר מותנה לבין 10 חודשים מאסר בפועל.

ד. גזירת העונש המתאים לנאשם

27. אשר לגזירת עונשו של הנאשם בגדרי מתחם העונש ההולם, כאמור בסעיף 40ג(ב) לחוק העונשין, על בית המשפט לשקול בעניין זה את הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, כפי שאלו מפורטות בסעיף 40יא לחוק העונשין.
28. בעניין זה, בית המשפט נותן דעתו לעברו הפלילי הנקי של הנאשם. לדידי, עצם העובדה שלנאשם אין הרשעות קודמות מלמדת כי למעט הסתבכותו זו עם החוק, הלה הקפיד לקיים אורח חיים נורמטיבי ושומר חוק. גם בהיותו של הנאשם אזרח יצרני, יש כדי לתמוך במסקנתי זו. עוד ולקולא, שקלתי את העובדה שהנאשם הביע צער וחרטה על מעשיו והודה במיוחס לו, ובכך הביא לחיסכון בזמן שיפוטי יקר, ואף חשוב מכך - ייתר את הצורך בהעדת המתלוננת. בנוסף, בשלב הטיעונים לעונש הייתה לבית המשפט הזדמנות להתרשם מהנאשם בצורה בלתי אמצעית ושוכנעתי כי הלה מכה על חטא ומביע חרטה כנה ומעמקי ליבו.
29. עוד נתתי דעתי לעובדה שהעבירה שבמוקד כתב האישום בוצעה עוד בשנת 2018. אם כי, את מירב המשקל בנקודה זו יש להעניק לא אותה ספירת זמן "טכנית" - אלא לכך שבפרק הזמן שחלף מאז, הנאשם נמנע מלהסתבך עוד בפלילים.
30. בנוסף לאלה, בית המשפט שוקל את הפגיעה שעלולה להיגרם לנאשם ככל שיושת עליו עונש מאסר (ולו לריצו בעבודות שירות), וזאת בשים לב לעובדה שהוא טרם ריצה עונשי מאסר ולנוכח גילו הצעיר, באופן יחסי. כך גם, גילו הצעיר של הנאשם, כשלעצמו, יבוא במניין השיקולים, אם כי ברי שאין המדובר ב"מילת קסם" שתביא מניה וביה להקלה אוטומטית בעונש (ר' והשוו: ע"פ 2420/15 אבטליין אברהם נ' מדינת ישראל, (29.11.2015)). כמו כן, שקלתי את העובדה שהנאשם היה עצור במשך כמה ימים מאחורי סורג ובריח, וכי במשך תקופה נוספת שהה תחת תנאים מגבילים. ברי כי הליך המעצר איננו בבחינת עונש או "מקדמה על חשבון העונש", אולם לדידי היה בו כדי להבהיר לנאשם את חומרת מעשיו ולהרתיעו מפני ביצוע עבירות נוספות. מה גם, שניתן לתת משקל מסוים לנסיבה זו במסגרת סעיף 40יא(3) לחוק העונשין.
31. עוד, בית המשפט מוצא להעניק משקל לעמדתה של המתלוננת - כפי שזו הובאה והובעה בתסקיר שירות המבחן (ראו גם, נ/2) לפיה, מאז האירועים שבמוקד כתב האישום, היא איננה חשה מאוימת מפניו של הנאשם ולא חוששת הימנו, תוך שהיא שללה כל אלימות פיזית, כלכלית או רגשית מצדו כלפיה ומסרה כי האירוע שבמוקד כתב האישום היה אירוע נקודתי. עוד ובעניין זה, מסרה המתלוננת כי אף היא "תרמה" בהתנהגותה להתלהטות הרוחות שכן עירבה את אמו של הנאשם בוויכוח שנתגלע בינם, מה שבתורו גרם לתגובתו הקיצונית של הנאשם. ברי כי האינטרס של המתלוננת איננו האינטרס היחיד שצריך לעמוד לנגד עיניו של בית המשפט. ועדיין, אין להקל ראש בעמדתה כאמור, שכן היא- היא הקורבן העיקרי של העבירות (ר' והשוו, דבריו של כב' השופט א' אינפלד בת"פ (מחוזי באר שבע) 30590-09-11 מדינת ישראל נ' פתחי אבו עסל, (17.06.2012) ולדעת הרוב בע"פ (מחוזי באר שבע) 2455-09-11 פלוראה נ' מדינת ישראל, (07.12.2011)).
32. עוד נתתי דעתי לנסיבות חייו המורכבות והחריגות של הנאשם, כפי שאלה פורטו בתסקיר שירות המבחן. עוד

ובהמשך לכך, לא התעלמתי ממצבו הנוכחי של הנאשם בכל הנוגע למערכת יחסיו של הנאשם עם המתלוננת ולהערכתו של שירות המבחן לפיה, קיימת הפחתה במסוכנות הנשקפת הימנו לאור לקיחת האחריות המלאה על מעשיו; יכולתו להפקת לקחים; יכולתו התפקודית הגבוהה; רתיעתו מההליך המשפטי; גירושיו מהמתלוננת ועמידתו בהסדרים עמה.

33. כאן אף יצוין, כי לא התעלמתי מכך, כי שירות המבחן העריך כי מהנאשם נשקפת מסוכנות וכי מסוכנות זו עשויה להצטמצם ככל שהלה יתמיד בהליך הטיפול-שיקומי. ואולם, הנאשם מסר כי הוא חסר פניות לכך בשל המצב הכלכלי הרעוע בו הוא נתון. ועדיין, נדמה שלא בכדי שירות המבחן המליץ בסופו של יום, להימנע משליחתו למאסר מאחורי סורג ובריח (ולו לריצוי בעבודות שירות), ולהסתפק בענישה צופה פני עתיד.
34. ברוח הדברים האמורים, וכידוע, אין הכרח שהנאשם יעבור שיקום "מוסדי" במסגרת טיפולית כלשהי, ולעיתים די בכך שבית המשפט ישתכנע שהנאשם מנהל אורח חיים נורמטיבי, משתף פעולה עם רשויות החוק, לא שב לדרכיו הרעות ולא מסתבך עוד בפלילים, כדי לקבוע כי אותו נאשם "השתקם או שיש סיכוי של ממש שישתקם בעתיד" (ע"פ 1903/13 **חמודה עיאשה נ' מדינת ישראל**, (14.07.2013); רע"פ 7683/13 **דויד פרלמן נ' מדינת ישראל**, (23.02.2014); רע"פ 1441/14 **חמיס נ' מדינת ישראל**, (09.12.2014); ע"פ 5341/13 **מדינת ישראל נ' מוחמד אלקרעאן**, (08.12.2013); ועפ"ג (מחוזי באר שבע) 37682-03-13 **גרניק נ' מדינת ישראל**, (20.11.2013)). והרי שגם במקרה שלפניי, חיי המעשה מלמדים כי עסקינן בנאשם שבמשך כשנה מאז ביצע את העבירה שבגינה הוא נותן את הדין כעת, היטיב את דרכיו, השתלב בשוק העבודה והתעסוקה, ונמנע מלשוב ולבצע עבירות נוספות.
35. אכן, מלאכת גזירת הדין איננה קלה כלל ועיקר, יחד עם זאת, כפי שצוין זה מכבר, הענישה לעולם צריכה להיות אינדיווידואלית. במקרה הנדון, בית המשפט אינו מקל ראש בחומרת מעשיו של הנאשם, ומביע מהם סלידה רבתי. אולם, באיזון הראוי בין מכלול השיקולים והנסיבות אשר פורטו לעיל, הגם אם לא בלי התלבטות, ובייחוד בשים לב לכך שעסקינן בנאשם שהודה בביצוע העבירה והביע צער וחרטה על מעשיו; לנוכח המלצת שירות המבחן; ולאור החשש שמא השתת ענישה בדמות מאסר (ולו לריצוי בעבודות שירות), תפגע בו אנושות (כמו גם במתלוננת), מצאתי כי ניתן בזו הפעם ללכת לקראתו ולהשית עליו הענישה המצויה ברף התחתון של המתחם אשר נקבע על ידי.
36. **מכל המקובץ לעיל, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:**

א. מאסר מותנה למשך 6 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מהיום יעבור הנאשם עבירה בה הורשע.

ב. פיצוי בסך 3,500 ₪ למתלוננת, ע"ת/1.

הפיצוי יקוזז מסכום ההפקדה שהפקיד הנאשם בקופת ביהמ"ש במסגרת הליך המעצר מושא תיק זה.

מצ"ב טופס פרטי ניזוק.

כל פיצוי שייגבה בתיק - ייזקף תחילה על חשבון הפיצוי.

זכות ערעור - כחוק.

ניתנה היום, א' שבט תש"פ, 27 ינואר 2020, במעמד ב"כ הצדדים ובהעדר הנאשם.